RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 96.913 van 22 juni 2001
in de zaak A. 105.966/X-10.395.

In zake : Francine GODDERIE,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. CALLOENS,
kantoor houdende te 9300 AALST,
Désiré De Wolfstraat 28

tegen :

1. de gemeente HERNE,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
dat woonplaats kiest bij
advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
Tiensesteenweg 271.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Francine GODDERIE op 14 juni 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van 22 mei 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne waarbij aan M. HEREMANS-COPPENS de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor "de nieuwbouw van een rundveestal met bijhorende sleufsilo en mestvaalt" op een terrein gelegen te 1540 Herne, Rendries, kadastraal bekend 1e afdeling sectie F, nrs. 226a, 254f en 261l, onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 fr. per dag "dat wordt nagelaten de uitvoering van de bouwvergunning te verbieden";

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikkingen van 15 juni 2001 en 18 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CALLOENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat J. DE SMET die, loco advocaat Th. TAFFIJN verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij in essentie betoogt dat het op te richten gebouw een zogenaamde snelbouwconstructie is; dat dit betekent dat het optrekken ervan in amper een paar dagen zal zijn gerealiseerd; dat bijgevolg iedere dag dat deze werken zouden kunnen voortgang vinden haar schade ernstiger en quasi onherstelbaar zal maken; dat thans de situatie nog

omkeerbaar is om tot een meer stedenbouwkundig verantwoorde oplossing te komen; dat eens de huidige constructie zal zijn afgewerkt de overheid bij een eventuele latere vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning steeds zal rekening houden en/of moeten houden met de bestaande feitelijke toestand; dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State trouwens blijkt dat de afbraak van een wederrechtelijk opgetrokken gebouw steeds een vrij onzeker iets is; dat ze verder zeer alert is geweest in de opvolging van het dossier en regelmatig naar de stand van zaken heeft gevraagd; dat op 22 mei 2001 de stedenbouwkundige vergunning werd verleend en de verzoekende partij reeds op 5 juni hiervan afschrift heeft gevraagd; dat gelet op de aard van het gebouw en de feitelijkheden van het dossier een gewone schorsingsprocedure nutteloos en doelloos dreigt te worden om haar nadeel te beperken of te voorkomen;

Overwegende dat de eerste verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering betwist; dat zij stelt dat “het oprichten van een veestal niet onomkeerbaar dient te zijn en de afbraak ervan evenmin als iets onzeker”; dat “iets dat snel kan worden opgebouwd, (...) uiteraard even snel (kan) worden afgebroken”; dat er op dit ogenblik een streng “afbraakbeleid” wordt gevoerd, wat aantoont dat de situatie hoegenaamd niet onomkeerbaar is of zal worden; dat het trouwens vaste rechtspraak van de Raad van State is dat deze procedure tot schorsing een uitzondering moet blijven;

Overwegende dat ook de tweede verwerende partij de dringende noodzakelijkheid van de vordering betwist; dat zij allereerst betwist dat de vordering met de nodige spoed is ingediend; dat zij te dien aangaande opwerpt dat de stedenbouwkundige vergunning dateert van 22 mei 2001; dat de verzoekende partij veertien dagen

wachtte om een inzage en afschrift te vragen van het bouwdossier; dat zij nogmaals negen dagen wachtte om de vordering in te stellen; dat zij verder ook stelt dat, gelet op de omvang van het gebouw, het niet zo is dat deze constructie in een mum van tijd zal kunnen worden rechtgezet;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij op 5 juni 2001 kennis kreeg van het bestaan van het bestreden besluit; dat zij dezelfde dag om inzage en afschrift van het bouwdossier heeft gevraagd; dat daar op 7 juni 2001 gevolg is aan gegeven; dat de vordering op 14 juni 2001 is ingesteld; dat derhalve, rekening houdende met de tijdspanne tussen de kennisneming van de vergunning door de verzoekende partij en de indiening van de vordering tot schorsing, aan de verzoekende partij niet kan worden verweten dat ze niet met de vereiste spoed zou hebben gehandeld; dat verder niet wordt betwist dat de op te richten rundveestal met bijhorende sleufsilo en mestvaalt een “snelbouwconstructie” is; dat de vrees van de verzoekende partij dat dit bouwwerk in een zeer korte tijdspanne kan worden gerealiseerd, aannemelijk is; dat derhalve geredelijk mag worden aangenomen dat dergelijk bouwwerk kan zijn opgericht vooraleer een schorsing met inachtneming van de gewone procedureregels zou kunnen worden bevolen; dat de bewering van de tweede verwerende partij dat het bouwwerk niet in een mum van tijd kan worden rechtgezet dan ook bezwaarlijk kan worden aangenomen; dat verder de bewering van de eerste verwerende partij dat wat snel kan worden opgericht, uiteraard snel kan worden afgebroken, niet het uiterst dringend karakter van de vordering raakt; dat geen concrete elementen worden aangevoerd waaruit kan blijken dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet voorhanden zou zijn; dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende verantwoordt;

Overwegende dat de tweede verwerende partij inzake het eerste middel opwerpt dat het middel niet ontvankelijk is omdat het middel niet specificeert welke rechtsregel op welke wijze precies wordt geschonden; dat er rekening dient te worden gehouden met de bijzondere aard van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij de termijnen, inzonderheid deze voor de verwerende partijen, uitermate kort zijn, zodat op de verzoekende partij, nog meer dan bij de toepassing van de gewone schorsingsprocedure en bij de vernietigingsprocedure, de plicht rust om op zeer duidelijke wijze aan te geven welke rechtsregel precies op welke wijze wordt geschonden; dat voor zover het middel toch ontvankelijk zou worden geacht, de tweede verwerende partij het middel in die zin begrijpt dat er niet zou geantwoord zijn op de bezwaren, inzonderheid het bezwaar van verzoekende partij;

Overwegende dat de eerste verwerende partij deze exceptie niet opwerpt en het middel beantwoordt; dat de tweede verwerende partij er eveneens in is geslaagd om het eerste middel vrij omstandig te beantwoorden; dat zij immers in het middel twee onderdelen lijkt te onderkennen waarop ze antwoordt; dat de afwezigheid van een duidelijke formulering van het eerste middel de tweede verwerende partij op het eerste gezicht in haar rechten van verweer dus niet blijkt te hebben geschaad; dat de exceptie dan ook moet worden verworpen;

Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel onder meer de schending aanvoert van de zorgvuldigheid en van de bepalingen van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen; dat zij in dit verband onder meer doet gelden wat volgt :

“(...)

Uit het advies van de Gemachtigde Ambtenaar blijkt dat tijdens het onderzoek van de bouwaanvraag andere plannen werden ingediend. Moet hieruit dan niet afgeleid worden dat verzoekster bezwaar heeft ingediend op andere plannen dan de goedgekeurde plannen.

Indien door de wet de openbaarmaking van een bouwaanvraag wordt verplicht is dit om de rechten van de omwonenden te vrijwaren. Wanneer bezwaarschriften worden ingediend moeten deze getoetst worden aan de aanvraag en moet op gemotiveerde wijze weerlegd worden waarom de bezwaren niet worden weerhouden. In casu blijkt uit het besluit van het Schepencollege niet alleen dat het bezwaarschrift van verzoekster niet werd weerlegd, meer zelfs in geen enkel van zijn aspecten werd behandeld door het vergunningverlenend bestuur. Meer zelfs er zou gestatueerd zijn over andere plannen dan de plannen die zich in het dossier bevonden op het ogenblik van de openbaarmaking.

In casu is dit des te meer van belang aangezien het hier gaat om de behandeling van een bouwaanvraag waarbij de gebouwen groter en hoger zijn als de eerder door Uw Raad geschorste bouwvergunningen.";

Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop antwoordt :

”(...)

Verzoekster houdt ook voor dat er tijdens het onderzoek andere plannen zouden zijn ingediend en dat deze niet bekend zijn gemaakt. De Gemeente Herne betwist dit en verzoekster brengt nergens enig gegeven aan waaruit dit zou moeten blijken.

Integendeel is het nieuwe plan, dat werd meegedeeld, zoals blijkt uit het schrijven van DLV-advies van 25 april 2001 (zie bouwdossier), duidelijk vermeld "detailopmetingen terrein van Heremans Danny". Het betreft hier dus enkel en alleen een verduidelijking van de ingediende plans en hoegenaamd geen nieuwe plans en inplantingen.”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt :

“(...)

In tweede orde schijnt verzoekende partij voor te houden dat het advies andere plannen zou betreffen dan deze waarop verzoekende partij zou hebben bezwaar in kunnen dienen.

Op dit punt heeft de gemachtigde ambtenaar gemotiveerd :

"Wat betreft de ingediende plannen, werd een aangepast plan ingediend met aangepaste niveaus. Er wordt geacht dat de plannen zijn ingediend met de juiste gegevens van het perceel en de inplanting van de gebouwen en uitbreidingen. Er bestaat geen enkel vermoeden dat dit niet het geval zou zijn".

Voor zover de plannen die tijdens de aanvraagprocedure werden ingediend niet zouden overeenstemmen met het plan waarop verzoekende partij haar bezwaar heeft laten kennen, dan moet onmiddellijk worden opgemerkt dat dit blijkbaar de plannen betreft waarop staat vermeld 16/5/1, waaruit de adviserende overheid precies heeft afgeleid met betrekking tot de ingeroepen hinder dat de voorziene kroonlijsthoogte in hoogte beperkt is door het aanwezige terreinprofiel en dat de loods gedeeltelijk ingegraven wordt.

In de mate dat aldus, gelet op de niveauverschillen tussen de percelen van de verzoekende partij en de vergunninghoudende partij en de niveaus van inplanting van de vergunde constructie tegemoetkomen precies aan het bezwaar van de verzoekende partij zelf met betrekking tot lichtinval en uitzichtbeperking, heeft zij geen belang bij het inroepen van dit onderdeel van het middel.“;

Overwegende dat de artikelen 3, 3bis en 6 van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen, werden opgeheven door artikel 12, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen; dat het laatstgenoemd besluit op 1 mei 2000 in werking trad; dat de bepalingen van dit besluit met toepassing van artikel 13 ervan, van toepassing zijn op het voorliggende bouwdossier; dat de verzoekende partij derhalve bij de ontwikkeling van haar middel zich lijkt te steunen op een onderwijl opgeheven en niet op de bestreden beslissing toepasselijke rechtsregel; dat een loutere vergissing in de omschrijving van de rechtsregel of de verwijzing naar een onderwijl opgeheven rechtsregel op zich het middel niet onontvankelijk lijkt te maken indien deze vergissing niet verhindert om de bepaling te identificeren, wanneer deze niet tot gevolg heeft dat het middel onjuist of onduidelijk is en wanneer deze vergissing geen nadeel toebrengt aan de rechten van verweer van de verwerende partijen; dat dit, gelet op het gevoerde verweer, niet

het geval lijkt te zijn; dat bovendien op het eerste gezicht de eerste verwerende partij bij het verrichten van het openbaar onderzoek minstens formeel gezien eveneens lijkt te zijn uitgegaan van het genoemde opgeheven koninklijk besluit van 6 februari 1971; dat dit onderdeel van het middel op het eerste gezicht kan gelezen worden als zijnde een schending van het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2001 vermits de essentie van verzoeksters kritiek, m.n. dat "verzoekster bezwaar heeft in-gediend op andere plannen dan de goedgekeurde plannen" en dat "er zou gestatueerd zijn over andere plannen dan de plannen die zich in het dossier bevonden op het ogenblik van de openbaarmaking", thans ook kan worden ondergebracht onder het genoemd besluit van 5 mei 2000;

Overwegende dat uit de samenlezing van het bepaalde in de artikelen 3, § 3, 8, vijfde lid en 11, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, blijkt dat de in artikel 3, § 3, van voornoemd besluit opgesomde aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning worden onderworpen aan een openbaar onderzoek; dat iedereen gedurende de periode van het openbaar onderzoek bezwaren of opmerkingen in verband met het ontwerp ter kennis kan brengen van het college van burgemeester en schepenen en dat de vergunningverlenende overheid zich over de ingediende bezwaren en opmerkingen dient uit te spreken; dat deze openbaarmaking op het eerste gezicht is voorgeschreven, eensdeels, om degenen die bezwaren zouden hebben tegen de bouwaanvraag de mogelijkheid te bieden hun bezwaren en opmerkingen te doen gelden, anderdeels, aan de bevoegde overheden de nodige inlichtingen en gegevens te verstrekken opdat zij met kennis van zaken zouden kunnen oordelen; dat de formaliteit van het openbaar onderzoek een substantiële pleegvorm is; dat de verzoekende partij

er derhalve belang bij heeft de miskenning van de openbaarmaking als middel aan te voeren;

Overwegende dat, op straffe van anders de waarborgen die de voornoemde reglementaire procedure van openbaarmaking aan de belanghebbende derden biedt volkomen te negeren, deze substantiële pleegvorm op het eerste gezicht wordt miskend indien, na de formaliteit van het openbaar onderzoek, een aangepast plan omvattend essentiële wijzigingen, wordt ingediend dat niet aan de formaliteit van het openbaar onderzoek is onderworpen en dat als grondslag dient voor het advies van de gemachtigde ambtenaar en voor het nemen van de bestreden beslissing; dat de omstandigheid dat dit gewijzigd plan zou tegemoet komen aan bezwaren welke bij de openbaarmaking werden geformuleerd, op het eerste gezicht niet dienend is; dat immers het tegemoet komen van bepaalde bezwaren de mogelijkheid inhoudt dat het aangepaste ontwerp op zijn beurt nieuwe bezwaren van een andere aard zou kunnen uitlokken; dat evenmin uitgesloten is dat die aanpassingen in wezen ontoereikend zijn om de bezwaarindiener voldoening te schenken;

Overwegende dat uit de door de partijen aangebrachte gegevens en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 25 april 2001 namens de bouwaanvrager één plan met gewijzigde terreinprofielen werd verstuurd naar de eerste verwerende partij; dat uit een vergelijking van het aan het openbaar onderzoek onderworpen plan, bevattende de terreinprofielen en het op 25 april 2001 neergelegde plan op het eerste gezicht blijkt dat de niveaus werden aangepast; dat bovendien een tweede terreinprofiel (B-B') werd opgenomen die op het eerste plan niet voorkwam; dat op het eerste gezicht uit de op beide plannen vermelde tabel "algemeenheden" kan worden afgeleid dat de nulpas ten opzichte van de weg in het oorspronkelijke plan +20 cm bedroeg, terwijl die in het aangepaste plan -200 cm lijkt te bedragen; dat uit het terreinprofiel A-A' van het aan het openbaar onder-

zoek onderworpen plan op het eerste gezicht blijkt dat het niveau O is gelegen op de as van de weg en het niveau +20 cm op een tiental meter van de rechterperceelsgrens; dat in het nieuwe ingediende terreinprofiel A-A', het niveau OO op het eerste gezicht daarentegen is gelegen op het einde van de op het perceel bestaande bebouwing terwijl de as van de weg thans niveau -200 cm bedraagt en op de rechter perceelsgrens het niveau -45 cm komt te liggen; dat in de begeleidende brief van 25 april 2001 waarbij de gemachtigde van de bouwaanvrager het nieuwe plan heeft ingediend bij de eerste verwerende partij, de eerstgenoemde zelf spreekt van "plannen met de gewijzigde terreinprofielen"; dat ook de gemachtigde ambtenaar in zijn advies op dat vlak op het eerste gezicht niet twijfelt, daar hij stelt dat "wat betreft de ingediende plannen (...) een aangepast plan (werd) ingediend met aangepaste niveaus"; dat het verweer van de eerste verwerende partij dat het enkel en alleen een verduidelijking zou betreffen van de ingediende plans en hoegenaamd geen nieuwe plans en inplantingen, door het voorgaande lijkt te worden tegengesproken; dat deze partij overigens zelf in haar brief van 3 mei 2001 waarbij ze het bouwdossier overzond naar de gemachtigde ambtenaar, spreekt van "een plan met de gewijzigde terreinprofielen"; dat, op verzoek van het lid van het auditoraat, om ter terechtzitting uitsluitsel te geven over de verschillen tussen de voornoemde plannen, de verwerende partijen niet lijken te betwisten dat er te dezen verschillen in de terreinprofielen zijn inzonderheid wat de niveaus betreft; dat de voornoemde wijzigingen aan de terreinprofielen derhalve op het eerste gezicht, van essentiële aard zijn; dat het indienen van het nieuwe plan is geschied na het afsluiten op 12 januari 2001 van het openbaar onderzoek inzake deze stedenbouwkundige aanvraag en na de behandeling op 6 maart 2001 van de ingediende bezwaren door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne; dat uit het administratief dossier blijkt dat op basis van dit aangepaste plan met aangepaste niveaus zowel de

bezwaren werden onderzocht en weerlegd door de gemachtigde ambtenaar, als de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning werd verleend; dat op het eerste gezicht het middel dat stelt dat gestatueerd werd over andere plannen dan de plannen die zich in het dossier bevonden op het ogenblik van de openbaarmaking en dat de substantiële pleegvorm betreffende het openbaar onderzoek miskend is, ernstig is;

Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij onder meer doet gelden dat zij constant zicht zal hebben op het gebouw, met "een ’banale’ architectuur van het industriële type", dat de verzoekende partij zowel vanuit de keuken als vanuit de living en de slaapkamer uitkijkt op de te bouwen stal, terwijl zij nu "een prachtig uitzicht heeft op het prachtig open landschap achter haar woning", dat de stal een nokhoogte zal hebben van 7,50 m, wordt ingeplant op 14,76 m van de perceelsgrens en zal leiden tot verlies van lichtinval in de tuin en het rustig gebruik van de tuin quasi onmogelijk zal worden;

Overwegende dat de eerste verwerende partij doet gelden dat de stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft op een agrarisch gebied; dat het bouwwerk in overeenstemming is met de stedenbouwkundige regels; dat het landbouwbedrijf van de begunstigde van de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning reeds meer dan veertig jaar op de huidige locatie is ingebouwd en niet zonevreemd is; dat op het ogenblik dat de verzoekende partij er kwam wonen het bedrijf er was en dat zij er rekening mee diende te houden; dat "het tegen elke logica in(gaat) dat een zone-eigen gebouw geen expansiemogelijkheden zou kunnen krijgen omdat (enkele) personen ervan hielden om op het platteland te wonen"; dat verzoekende partij wist dat wanneer zij zich vestigde met landbouwactiviteiten zou worden geconfronteerd en dat ze dit dus ook impliciet heeft aanvaard; dat door dit te aanvaarden "zij door eigen toedoen in onderhavige

situatie (is) gebracht"; dat bovendien het ingeroepen nadeel toe te schrijven moet zijn aan het besluit waarvan de schorsing wordt gevraagd en niet aan bijvoorbeeld de exploitatie van het vergunde bouwwerk; dat het nadeel zich in de praktijk niet voordoet; dat de loods in een dal zal worden gebouwd, terwijl de woning van verzoekende partij op een hoger punt is gelegen; dat "uit de plannen (ook) blijkt (...) dat verzoekster door het bouwwerk geen nadeel zal hebben met betrekking tot de (licht)inval"; dat het namelijk zo is dat het deel van de tuin van de verzoekende partij georiënteerd is naar het noorden en dat dit betekent dat er langs die zijde nooit zon is; dat bovendien de stal gelegen is in een dal waardoor de lichtinval niet zal worden belemmerd;

Overwegende dat de tweede verwerende partij doet gelden dat rekening moet worden gehouden met het feit dat bouwwerken in een agrarisch gebied worden opgericht en dat de hinder de normale last voorvloeiende uit de nabuurschap niet overtreft; dat in voorliggend geval de voorgehouden nadelen werden geopperd in het kader van het indienen van de bezwaren en de gemachtigde ambtenaar daarover uitdrukkelijk en uitvoerig gemotiveerd heeft dat de hinder beperkt is tot een aanvaardbaar niveau; dat zij verder in haar nota in essentie die motivering van de gemachtigde ambtenaar overneemt en parafraseert;

Overwegende dat de verzoekende partij woont op het aanpalende perceel; dat zij uitkijkt op de vergunde stal; dat mag worden aangenomen dat de aantasting van het zicht dat zij heeft op het landschap een ernstig nadeel is; dat de omstandigheid dat de stal in een "dal" is geplaatst, dit nadeel te dezen niet minder ernstig maakt; dat dit nadeel voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning; dat het verlies aan uitzicht niet kan worden toegeschreven aan de planbestemming agrarisch gebied; dat de omstandigheid dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar vestiging

wist dat zij met landbouwactiviteiten zou worden geconfronteerd, niet impliceert dat ze ook die heeft aanvaard welke niet overeenkomstig de toepasselijke regels geschieden;

Overwegende dat in hoofde van de verzoekende partij het nadeel ernstig is; dat het tevens moeilijk te herstellen is;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn om een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid toe te wijzen;

Overwegende, wat de dwangsom betreft, dat eerdere stedenbouwkundige vergunningen die werden verleend aan de bestemmeling van de thans bestreden beslissing, bij arresten nrs. 75.899 en 82.905 van respectievelijk 24 september 1998 en 14 oktober 1999 werden geschorst; dat niet blijkt, of althans niet ter terechtzitting werd aangevoerd, dat de bouwwerken spijts deze schorsingen begonnen of voortgezet zijn en dat de eerste verwerende partij daar in voorkomend geval niet tegen is opgetreden; dat er geen reden lijkt om aan te nemen dat de eerste verwerende partij nu wel zal weigeren gevolg te gegeven aan een schorsing van de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van 22 mei 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne waarbij aan M. HEREMANS-COPPENS de stedenbouwkundige vergunning

wordt verleend voor "de nieuwbouw van een rundveestal met bijhorende sleufsilo en mestvaalt" op een terrein gelegen te 1540 Herne, Rendries, kadastraal bekend 1e afdeling sectie F, nrs. 226a, 254f en 261l.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig juni tweeduizend en één, door :

de H.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **G. DEBERSAQUES.**